

Na hranici vlastních možností

Máme nejvyšší zaměstnanost v historii, nejnižší nezaměstnanost v EU, vyrábíme rekordní počty nových osobních automobilů, zakázky největšího odvětví české ekonomiky – průmyslu – soustavně rostou, a přesto ekonomika ztrácí na tempu. Takto zjednodušeně se dají shrnout výsledky českého hospodářství za první polovinu letošního roku. Hlavním problémem není poptávka, jak tomu obvykle bývá, ale nedostatek kapacit, především těch lidských. Ekonomika se dostává na hranici svých možností a dál se pohne pouze za předpokladu, že získá kapacity nové. Jednoduchý učebnicový, leč nejpravděpodobnější závěr, když se podíváme na rostoucí napětí na trhu práce nebo na prodlužování realizace zakázek úspěšných oborů v tuzemské ekonomice.

Ekonomika se dostává na hranici svých možností a dál se pohne pouze za předpokladu, že získá kapacity nové.

Krátkodobě můžeme ještě více otevřít už tak velmi otevřený trh práce ekonomickým migrantům, leč dlouhodobě se nevyhneme nutnosti posunout se kvalitativně dál. Krátkodobě si mohou firmy přetahovat zaměstnance, soupeřit o těch pár učňů, co vstupují na trh, avšak dlouhodobě se budou muset smířit s rychlejším růstem mezd, nižší rentabilitou, slabou konkurenceschopností anebo se začnou méně spoléhat na lidskou práci. Prostor na to většinou mají, jak vyplývá z posledních statistik ziskovosti, podílu investic či produktivity práce. Platí to pro velkou část zpracovatelského průmyslu, včetně jeho nejdůležitější součásti – strojírenství. Je to skupina oborů, na které česká ekonomika de facto už od svého vzniku stojí a s nimi i padá. Aby si tuto pozici udržely i do budoucna, nezbyvá než reálně investovat do budoucnosti. Sice jak naznačují statistiky investic, trochu se zpožděním, trochu pod tlakem okolností, ale přece. Nakonec o čem jiném je management než o tom, jak posunovat hranice – nejenom ty vlastní, ale i výrobní.

Petr DUFEK, analytik finančních trhů ČSOB